Waar komen de eieren vandaan?

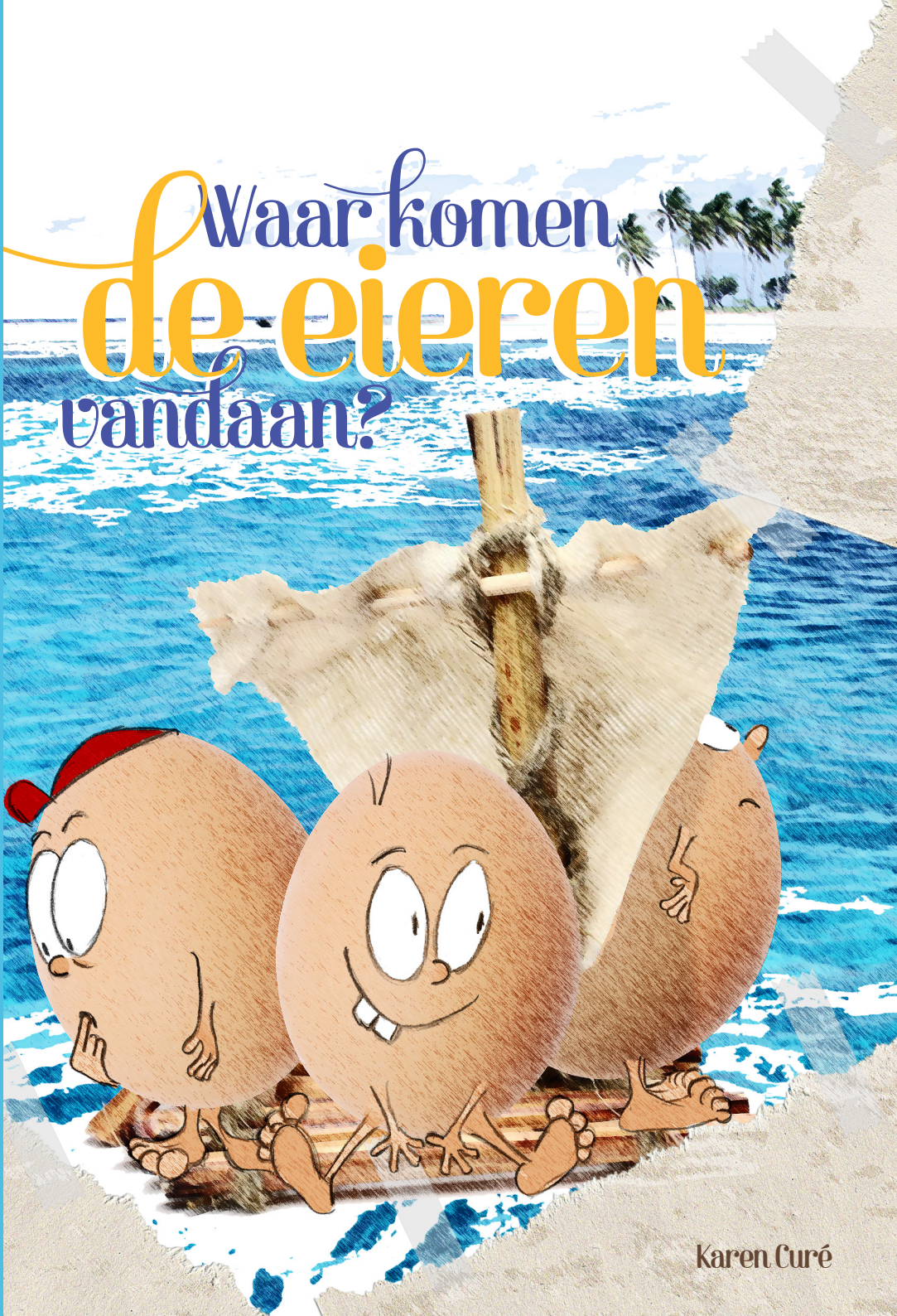

Karen Curé

Waar komen de eieren vandaan?

‘Grote Zus, Waar komen de eieren vandaan?’ vraagt Kleine Broer als ze aan de ontbijttafel zitten.
‘Weet jij dat niet?’ vraagt Grote Zus.
Kleine Broer schudt zijn hoofd.
Grote Zus kijkt links en rechts. Mama is er niet. Dan fluistert ze: ‘Ik zal het je vertellen.’

‘Heel lang geleden, toen de dieren nog spraken, waren de eieren wild. Ze hadden kleine beentjes en armen en woonden in de bossen onder de struiken. Daar maakten ze hun nesten en kregen vele kleine eitjes. Je had ze in alle kleuren en maten. Sommige waren donker als zwarte chocolade, anderen waren gespikkeld of wit of bruin. Zodra de eitjes groot genoeg waren, leerden ze alles wat een ei moest weten. Zo leerden ze dat ze heel goed moesten opletten op gladde rotsen en dat ze zich moesten verstoppen voor roofvogels en hard moesten weglopen voor vossen. Alleen van mensen waren ze niet zo bang, die lusten ook wel eieren, maar door hun onhandigheid konden ze er meestal geen vangen. De eieren glipten telkens weer tussen hun vingers door.

Tot op een dag een verstandige kerel, Eistein, noemde hij, een idee kreeg. Hij zette enkele vallen op om eieren te vangen en toen hij er een paar had, sloot hij die eieren op in kleine hokjes en wachtte tot er kleine eitjes kwamen. En soms lukte het, na heel lang wachten, groeiden er eitjes in enkele hokken. Maar zodra die eitjes konden lopen, kropen ze door de tralies, wrongen het deurtje open en liep de hele familie ei op hun kleine benen vrolijk weg.
Eistein besloot het anders aan te pakken. In plaats van hokjes, maakte hij dopjes, net groot genoeg voor een ei. In elke dopje legde hij een klein eitje en wachtte tot het in het dopje groeide. Door de vorm van het dopje, groeiden er geen beentjes en ook geen armen aan het ei. De eieren konden zich niet bewegen en konden dus ook niet meer weglopen.
Eureka, riep Eistein en hij maakte een grote fabriek met lopende banden waarop eieren in eierendopjes groeiden. En vanaf toen konden alle mensen eieren eten. Eistein werd wereldberoemd en verdiende veel geld.
Maar de wilde eieren? Die schaamden zich diep. Die eieren in eierdopjes, waren geen echte eieren. Ze wilden daar niets mee te maken hebben. De wilde eieren verzamelden zich en op een dag, toen niemand het in de gaten had, vaarden ze allemaal met een vlot de grote oceaan over. Ze vaarden in de richting van de ondergaande zon tot ze een stukje land tegenkwamen waar geen mensen woonden. Ze bouwden nieuwe nesten en leefden voortaan op het nieuwe land dat ze het Grote Eiland noemden.
Alleen de vogels weten waar het Grote Eiland ligt, maar ze vertellen het niet aan de mensen. De meeste mensen weten trouwens niet meer dat er nog wilde eieren bestaan. Ze zien alleen maar de eieren die in eierdopjes groeien.'
'Wat een mooi verhaal.' Kleine Broer klapt in zijn handen. Net op dat ogenblik komt mama binnen.
'Wat ben jij vrolijk.'

‘Grote Zus heeft net verteld dat de eieren in eierdopjes groeien,’ zegt Kleine Broer.
‘Wat een fantasie,’ lacht mama. ‘Eieren groeien niet in dopjes, eieren komen uit de kippen.’ Mama lacht en gaat weg.
‘Jij hebt gelogen,’ roept Kleine Broer. Hij smijt zijn boterham op de grond.
‘Ssst,’ zegt Grote Zus, ‘Mama is een groot mens, net als andere grote mensen, weet ze niet meer waar de echte eieren vandaan komen. Alleen de kinderen weten het. Ze mogen het niet doorvertellen, anders gaan de grote mensen de wilde eieren zoeken.’
‘Maar,’ zegt Kleine Broer, ‘waarom zei mama dan dat de eieren uit de kip komen?’
Dat wist Grote Zus ook niet. Met zijn tweeën gaan ze de tuin in en lopen naar het kippenhok. Ze wachten. Tot de grote bruine kip een ei legt.
‘Zie je wel dat mama gelijk had.’ Kleine Broer trekt een lip. Hij kan wel huilen.
‘Niet waar,’ zegt Grote Zus. Dan fluistert ze in het oor van Kleine Broer: ‘Toen mama niet keek, heeft onze kip een eierdopje ingeslikt.’
Kleine Broer kijkt opnieuw en dan lacht hij.
‘Dus toch???’